

Oly félelmetes és váratlan volt, hogy kiszédültem a szobából.
A másik szobában ott volt Terka, s kellett hallania. Az arcán látszott,
hogyan hallotta, ijedt s csüggedt volt.
Többet nem beszéltem vele. [...]

*(1925. In Móricz Zsigmond: Naplók. 1924–1925. Kiad. Cséve Anna.
Budapest, 2010. 356–357.)*

Agglegény dala

SZILÁGYI GÉZA

Valaki megrontott. Halott rég.
Nem ismertem. De éjjelente
Hivatlanul bukik eszembe.

Ki tudja, hány száz éve rejti
Idegen földben síri mélység.
Porrá foszolt, de vére él még.

Egy nőt ölelve, beteg vére,
Vér, melytől mámoros az ördög,
Belelángolt a nő érébe.

A nász láng éltet szülő volt.
Az ősem kora sírba tért rég:
Ki nem szikkadt a vére, él még.

Beteg, sűrű, fekete vér
Foly-foly azóta egyre, régen,
Megannyi nemzedék érében.

Akiben folyt még, kárhozott mind:
Az élet, bár vadúl imádja,
Neki unalom betegágya.

Mi másnak édes, keserű lesz,
Mi üdv, elfanyarul e vértől,
Mely bennem is foly örökségül.

Rámhagyta egy rossz idegen.
Hiába rejti síri mélység,
Míg vére mérgez, mégis él még;

S csak akkor halt meg igazán:
Amikor én is sírba tértem,
És nem zokog majd gyermek értem.

(Szilágyi Géza: Szó és könny. Budapest, é. n.)

19. század végi, szexjelenet-sorozat darabja
Rendőrségtörténeti Múzeum